

Michael Sodomka

Narušený večer

Koukal jsem se z okna, ale nebylo moc na co se dívat. Setmělo se a tam, kde jsem tušil cesty, lesy a občas vlakovou zastávku, šlo spatřit víceméně pouze můj odraz. Jak říkám, nebylo moc, na co se dívat. Pouze když jsem hodně zaostřil, mohl jsem zaznamenat koleje ubíhající kolem mého RegioJetu. Podíval jsem se na hodinky a usoudil, že zpoždění už se nedožene. Ale co, měl jsem za sebou poslední týden školy. Čekal mne začátek Vánoc a příslib toho, že se konečně pořádně vyspím. Jestli přijedu o pár minut později, mne příliš netrápilo. Jel jsem vstříc domovu a posteli. Ve vlacích trávím poměrně dost času. Zároveň rád a hodně telefonuju. Vychází mi z toho jasnej závěr: rád bych telefonoval ve vlaku. Jenomže většinou přejíždíme temnými kouty světa, kde si operátoři napříč trhem ani neškrtnou. A tak se odtamtud už ani nesnažím někomu dovolat. Raději si čtu, případně se dívám po okolí, jenomže tehdy se stalo jinak. Třebaže jsem odhadoval, že se nacházíme... ne, netušil jsem, kde se nacházíme, přihodilo se něco velmi nepravděpodobného. Někdo tam nahoře umožnil, aby se rozezvučelo můj vyzvánění.

„Čau, co chceš? Mluv rychle, sedím ve vlaku, za chvíli to spadne. Jo. Jo. Jo. Ale ne. No proč. Tejdén jsem pořádně nespál, jsem unavenej, furt ještě ve vlaku, chci si jít brzo lehnout, smrdím, proto. No prostě proto. Ne, neukecáš mě. Ne, ani kdyby...“

...konečně les, konečně se přerušilo spojení. Znal jsem Ivoše natolik dobře, že jsem si byl jistej o nastávajícím klidu. Ivoš na rozdíl ode mne telefonování nesnáší. Normálně to na něm nejde poznat, ale když má s někým mluvit přes telefon, hrozně se stydí. I se mnou, přestože se známe už od jeslí. Ano, chodili jsme do jeslí. Takže jistota, že už mě znova nevytočí a nevytočí mě tak zdlouhavým ukecáváním, abych ho odvezl na nějakou podivnou akci do Jičína. Vlak uháněl dál a já sáhl do batohu pro bagetu. Seděl jsem, drobil si na džíny, který si už několik dní říkaly o vyprání, a těšil se domů.

Připadá mi úžasný, jak má každej nějaký plány a do jistý míry by udělal cokoliv, aby je mohl realizovat. Přitom jde často o totální blbosti. Já se chtěl doma najíst něčeho teplýho, chvíli popovídat s mámou, sestrou, dát si nějakej seriál a zalomit to. Méně úžasným už shledávám fakt, jak nám v několika krocích může náš master plán selhat. Přišel jsem domů, máma seděla v práci, nervózní, že před Vánoci nestíhá. Sestra se kamsi líčila a v lednici jsem nenašel nic.

„Mami,“ zavolal jsem z kuchyně na mámu. Marně jsem hledal něco pořádnýho v lednici.

„No? Co se děje?“

„Máme něco k jídlu?“ zeptal jsem se v naději a vytáhl z lednice prozatím aspoň lahvovýho Kozla.

„Jsou tam housky.“

„Ale já mám studený celej týden.“

„Jo to je dobře. Vem si jich, kolik chceš.“

„Mami,“ přišel jsem k ní do pokoje.

„No co se děje?“

„Už ten počítač vypni.“

„Nemůžu, Peťulko. Ještě musím něco dodělat, abych si mohla vzít na Vánoce volno.“

„Dobře. Tak já si půjdu dát nudle k Čiňanům. Nepotřebuješ něco, mami?“

„Mami,“ vběhla do pracovny nalíčená a načančaná mladší sestra, „už potřebuju jet.“

„Je, ajo,“ uvědomila si něco mamka, „ty potřebuješ do toho Jičina, vid’? Ještě ses nenapil, Peťo, že ne?“

„No ale chtěl jsem,“ povzdechl jsem si a podíval se na flašku.

„Tak bys Vandičku odvezl na tu její diskotéku?“

„No jo, jídlo si koupím tam. Co s tím pivem, už jsem ho otevřel.“

Se slovy: „O to se neboj,“ natáhla mamka ruku. Podal jsem jí láhev a šel si s pocitem trýzně sundat tepláky a namísto nich si opět natáhl rifle. Pásek se mi zařízl do břicha a vyrazil jsem startovat. Pak jsem si vzpomněl:

„No nazdar, Ivoši! Už jsi vyrazil? No tak do toho busu nenastupuj, nakonec tam jedu. Jo, chci za to něco. Pusu chci ty vole. Jo, buď tam. Čau.“

Vyjeli jsme potmě, začínalo mrznout. Nerad jezdím v takových podmínkách. A už vůbec ne v současné době, kdy jsem po většinu času bez auta, řídím zřídka a zcela prokazatelně se v tom zhoršuju.

„Co to vůbec je, Vando? Nějaká vánoční akce rum za polovic?“

„Ne, je to Erotic night.“

„Aha. Odvoz zpátky máš?“

„Pojedu nějakým párty busem.“

„Jo tak kdyžtak zavolej, kdyby se něco dělo.“ Já jsem tak hrozně hodnej.

Dojel jsem k Bille poblíž autobusáku a nabral Ivoše, který tam již čekal. Nabral jsem ho a ve třech jsme vyrazili směr Jičín. Ségra Vanda, Ivoš a já, oni natěšený, já trochu nasranej, že se mi komplikuje můj relaxačně-meditativní večer.

Přestože jsem je chtěl vyhodit a jet zpátky, nyní stojím uvnitř lidmi přečpaného baru, na ruce mám náramek, v břichu prázdné a v krku vyschlo. Proč jsem svolil a vstoupil? Protože jsem potkal Josie. Přezdívkou vznikají všelijak, často na ně lidi nejsou pyšní, v jejím případě se však dá Josie považovat za čirý milosrdenství, jelikož jako Josefina, případně Pepina zažila cosi jako hodně pohnutý a neúplný dětství. Stačilo jen ahoj, pár vět a přehodnotil jsem plán.

Neviděl jsem ji snad od maturity a chyběla mi. Ano, svého času jsem z ní šlehl, ale poslechl jsem dobrý vzhování a do spolužačky nešel. Chlácholil jsem se, že by to bylo bývalo divný, ale s odstupem času mě docela štve, že nic nebylo. Oba jsme zaplatili plný vstupný, protože jsme se předběžně neregistrovali přes net, nebo co a nafasovali žluté náramky, který znamenají „jsem zadaný“, abychom měli pokoj. Stáli jsme ve dvou, Ivoš šel totiž kamsi s Vandou, je z něj nadšená, protože ji protáhl přes vchod, ač jí ještě nebylo osmnáct. Zakopávali o nás všichni kolemjdoucí, neslyšeli jsme jeden druhého a já si čím dál víc uvědomoval, že to tu v roli střízlivýho řidiče těžko přežiju. Narůstající hlad a únava spolu s nedostatkem kyslíku mi taky nepřidaly, a tak jsem s radostí přikývl, když Josie vytáhla z kapsy zapalovač a ukázala na schody. Zamířili jsme do kuřáckýho salónku. Vlezli jsme do místnosti plný kouře. Skutečně, prostor byl tak začaděnej, že bych se ani nedivil, kdyby z mlhy vyskočili Rammsteini. Alespoň tu však bylo méně lidí. Nabídla mi kusovku a připálila mi.

„Péťo, vysvětli mi, seš teda kuřák, nebo ne?“

„Většinou jen když se potřebuju dostat pryč z davu lidí. Je to spolehlivý. Lepší než třeba začít slintat nebo tak.“

Nezasmála se. Většinu mých keců se nikdy nasmála. To se mi na ní vždycky hrozně líbilo, že mě nutila se snažit. Chvíli jsme kecali, a pak se objevila Vanda s pivem pro Josie a pitem pro mě. Seřvala nás, že kvůli nám musí chodit do Chvaletic (ve Chvaleticích stojí elektrárna s obřími komíny, z nichž stoupá mohutný dým pozn. aut.) a odešla.

Napili jsme se.

„Jak se vůbec máš, Josie?“

„A jak bych se měla mít?“

„No seš pořád s Liborem?“

„Jsem, jo to jsem.“

„Takže seš šťastná.“

No tak jako co mi zbývá.“

Odklepli jsme popel.

Vytáhla z kabelky placatku. Moc holek nenosívá placatku, vlastně jinou, co by to dělala, neznám.

„Co ty?“ zeptala se. Těžko říct, jestli ji to zajímalo, nebo se ptala jen zdvořilostně.

„Jsem docela unavenej.“

„Jo, to já taky. Za chvíli si půjdu lehnout.“

„Lehnout? Vždyť jsme prve přišli.“

„No dneska jedu od oběda. Pomalu mi to stačí.“

Skutečně bylo na jejích pohybech znát, že už má docela dost. Párkrát se napila, několikrát mi nabídla, ačkoliv jsem ji vždy přesvědčoval, že řídím. Všechno marný. Když nepila, pokuřovala a tak nějak zvláště se usmívala. Měla skelný pohled, ve kterém se v jednu chvíli objevily slzy.

„Ježíš, co ti je?“

„Nějak mě všechno mrzí, Pét'o, víš?“

„Co tě mrzí, Pepino?“

„Neříkej mi, Pepino, ty vole. Co mě mrzí? Ty mě mrzíš.“

„Jak já tě mrzím?“

„No když tě vidím, tak mě mrzíš. Jsem tě celou střední žrala. Jak blbka jsem se snažila ti to dát nějak najevo, ale vy jste měli furt ty vaše kecy na lidi, co spolu chodili v jedné třídě. Přirovnávali jste to k incestům – a tak dál.“

V kuřáckém salónku se kromě cigaret podávaly taky různé jiné jedy, ale tak moc načichat jsem se snad ničeho nemohl. Nepobral jsem to.

„Cože? To snad ne. Proč jsi nic neřekla, třeba já nevím, po maturitě?“

„No byl tu Libor a ty jsi odjel na vejšku. Jen by nám to oba zkomplikovalo život. Ani jsem ti to nechtěla říkat, až teď mě to nějak to... doběhlo, když tě vidím.“

„Tak to je hezký.“

„Zlobíš se?“

„Ne, nezlobím,“ usmál jsem se. Ale v hlavě už se mi to všechno točilo. Jak všechno mohlo být jinak. Jak jsem dumal, jestli si mám dát o přihlášku víc, tam kam šla ona. Jak jsem to zavrhl, když začala chodit s tím blbem Liborem. Mohlo být všechno jinak. Nebýt těch blbých keců, který jsem vedl jen proto, aby nebylo znát, co cítím. Kamufláž se vydařila. Dokonale, bohužel. Že já tu Vandu neposlal na bus. I s Ivošem. Jdu je hledat. Stejně se sem blíží Josiiny kamarádky. Objali jsme se a dali pusy. Asi nadlouho poslední. Teď se budeme opět jeden druhému záměrně vyhýbat pěkných pár měsíců.

„Měj se krásně, Josie.“

„Ahoj, Pét'o.“

Vylezl jsem z Chvaletic a šel hledat ty dva. Všude přibývalo okusujících se párů. Na pódiu tančily polonahé holky s králičími oušky. Nemusím to tu opilej, střízlivýho mě to tu vysloveně děsí. A Josie mi taky zrovna nepřidala. Vanda s Ivošem nikde. Aha, tak jsou tamhle v rohu. Kradou si z pusy žvýkačky. Dostavil se specifický pocit. Vlastně na něm nebylo nic specifickýho. Prostě upřímná nasranost. Jsem typický starší bratr a díky sobě nejlíp vím, jaký jsou kluci hovada. A Ivoš je úplně stejný. Pamatuju si, jak se mě jednou jeden kamarád ptal, co bych řekl na to, kdyby to, co vyvádím holkám já, někdo zkusil na Vandu. Dal bych mu do držky, samozřejmě. Pak jsme se tomu smáli. Teď mi není do smíchu, spíš se chci odsud už

nějak vzbudit. Třeba jsem v kómatu, nacházím se v jakýsi alternativě a za chvíli se vzbudím. Nebo v této variaci budu žít ještě dvacet let a tam venku budu v umělém spánku. Děsivý. A zajímavý jako námět třeba pro nějaký film nebo tak. Ale to je teď jedno. Stejně už něco podobného určitě někdo natočil.

Rozhodl jsem se jít odtamtud pryč. Jsem v jádru zbabělec. Cestou ven mi tři lidi chtěli prodat trávu. Venku jsem se trochu vydýchal. Nebyl jsem naštvanej na Vandu ani na Ivoše. Koneckonců co, že jo. Jsou horší než Ivoš. A ona taky už není dítě. Jedinej, kdo mi svých chováním doopravdy vadil, jsem byl já. Ale už takovej nebudu, vztekl jsem se najednou v jakýmsi afektu a vrátil se do kužárny. Už tu byl ten blbec Libor a tokal s Josie a jejími kámoškami. Josie se uměla fantasticky přetvařovat. Nedalo se na ní poznat, že mi ještě před chvílí říkala to, co mi říkala. No co. Tohle je marný, došlo mi, a vyšel jsem z kužárny. Zamířil jsem za Vandou. Za svojí sestrou jsem šel s jasným cílem: seřvat ji a odvézt domů. Teď s odstupem času na to pyšnej nejsem. Já si ale nemohl pomoci. Potřeboval jsem se chovat dál jako správnej pokrytec, kterej ze sebe musí vybit zlost. Zlost z toho, že žiju jinak, než jsem chtěl a nic s tím nikdy neudělám. Josie nemám co vyčítat. Ani nikomu jinýmu.